

De casă nouă ...

VIRGIL MUNTEANU

Dramaturgul s-a mutat. Tevatura odată încheiată, lucrurile par să intre pe un făgaș normal. N-a fost deloc ușor. Zugrăvitul, nenumăratele mici reparații, certurile cu privire la locul frigiderului, al desenei de Matisse și al biroului de lucru, toate aparțin trecutului. Dramaturgul dă ocol încăperilor și admite că harnica, neobosita lui soție, în strinsă colaborare cu scenograful — prieten apropiat al dramaturgului —, a găsit cele mai bune soluții pentru plasarea nenumăratelor și inutilităților fotolii, taburete, dulăpioare și măsuțe. Arată frumos casa, degajă o atmosferă caldă, în care bunul-gust și simțul practic — ambele atribute aparțin soției, recunoaște dramaturgul — se împletesc armonios. Se spune că două mutări echivalează cu un incendiu. O singură mutare înseamnă o jumătate de incendiu, așa crede și dramaturgul la un moment dat, moment în care nu-și mai găsea pijama, bricheta și revistele, rătăcite printre sacii cu cărți și covoaarele făcute sul. Proporțiile dezastrelor s-au diminuat considerabil când au fost găsite legătura de chei, ceasul de buzunar și cele trei volume ale lui Carter Brown, date dispărute în vechea locuință. Arată frumos casa, ce mai, e încăpătoare, luminoasă, primitoare...

Primitoare ?

Cum de nu se gândise ? Va trebui să dea o masă, o masă inaugurală, va trebui să-și invite prietenii

apropiați, evenimentul nu poate fi trecut sub tăcere. Și, apoi, prietenii trebuie cultivate, nu ?

Întrebată, soția consimți fără șovăială. Azi e luni, masa a fost hotărâtă pentru sâmbătă, pe seară. Singura pretenție a soției a fost ca numărul invitațiilor să nu fie mai mare de zece, cu ei doisprezece, adică atîția, cite locuri sînt la noua masă de sufragerie. Lista invitațiilor a fost lesne alcătuită : regizorul care i-a pus mai toate piesele în scenă, cu soția, actriță ; scenograful, colaboratorul apropiat al regizorului, cu soția, pictoriță ; actorul, statornicul lui interpret, cu soția, cosmeticiană ; comedioograful, bun amic cu dramaturgul, pentru că scriu în genuri diferite, cu soția, doctoriță ; criticul cărui îi datorează atîtea sfaturi, îndemnuri și, mai cu seamă, cronici bune, cu soția, actriță ; în sfîrșit, ei doi. Va fi o cină veselă, destinsă, intimă. Vor petrece de minune.

Dramaturgului îi revine sarcina să-și invite prietenii. Formula, rostită prin telefon, suna cam așa : „soția mea și cu mine vă rugăm, dragă prietene, pe soția ta și pe tine, să nu vă faceți nici un program pentru sâmbătă seara. Am fi bucuroși să fiți oaspeții noștri. Inaugurăm casa !” Rînd pe rînd, invitațiile erau acceptate cu entuziasm. Urma întrebarea de rutină din partea celui invitat : „Cine mai vine ?” În tăcerea care urmează răspunsului, dramaturgul nu deslușește nimic sus-

pect. A doua zi, la cafea, soția îl întreabă : „Crezi că vor veni ?” Dramaturgul pare sincer mirat : „De ce nu ?” Chiar, de ce nu ? Doar sînt prietenii lor cei mai apropiați ! Și totuși, pînă pe miercuri, pe seară, toți cei chemați la cina de sîmbătă au telefonat, scuizîndu-se : regizorul avea o criză de sciatică ; actorul filma undeva, în Apuseni ; criticul fusese invitat la Gala umorului de la Vaslui și nu se făcea să lipsească ; scenograful îi murise o mătușă dinspre tată și avea înmormintarea exact sîmbătă, undeva, în nordul Moldovei ; în sfîrșit, comedioograful avea premieră la Turda și ținea neapărat, dar neapărat, să fie prezent. „Bănuiam eu !” — rosti cu înflepiciune soția, în vreme ce-și pieptăna părul lung și mătăsoș.

Noaptea de miercuri spre joi, dramaturgul chibzui îndelung și deslușe sururile cinei ratate : soția criticului și soția regizorului, colege, nu-și vorbeau de pe vremea cînd fuseseră amîndouă distribuite în același rol, deși... comedioograful se afla la cuște cu actorul, care-l refuzase în citeva rînduri, nu-i plăceau rolurile de comedie... pictorița evita s-o întînească pe cosmeticiană, de vara trecută, cînd, la mare, în împrejurări încă neelucidate, scenograful...

„Nu-i nimic, vom cîna în doi, merităm și noi puțină liniște, după tot zburciumul mutării” — decise soția, cu tact.

Cinau în doi, privindu-se drăgăstos, sorbind în tăcere din paharul cu vin, cînd, deodată, dramaturgul spuse : „Va trebui să-i invităm pe rînd !”

Un inger melancolic trecu în zbor pe deasupra mesei de douăsprezece persoane la care cinau cei doi fericiți locatari ai noului apartament...

La orizont se deslușeau tot mai limpede cinci mese sărbătorești în cinci seri diferite...